

дира на полка имъ — полковникъ Жабродовъ, суровъ и строгъ, но извънредно смѣлъ и храбъръ човѣкъ. Неговото име е било известно въ цѣлата руска конница.

Цѣлиятъ полкъ е посрещналъ съ голѣма радостъ известието, че ще отидатъ на новия фронтъ. Но може би това е било, както обикновено става, само радостта, която иде отъ промѣната на мѣстото, отъ разнообразието и развлѣчението на пѣтуването. Рибаленко поне твърдѣше, че изъ пѣтя било много весело, особено въ Галацъ, кждето той и другаритѣ му за първи пѣтъ пили хубаво вино, имали добри квартири и писали много картички въ Русия. По-опредѣлени ставаха споменитѣ на всички следъ минаването на Дунава. Тукъ тѣ се научили за последнитѣ сражения, разказали имъ легендитѣ, които се носѣли за българската конница, за смѣлитѣ, свѣткавични и силни удари на тия луди войници — „ети чорты на маленькихъ лошадакахъ“. Съ тѣхъ не е могла да излѣзе на глава третата руска конна дивизия, която е действувала досега въ Добруджа. Върху старата слава на руската конница е хвърлено петно. То трѣбва да се измие. Такава речъ е държалъ предъ полка полковникъ Жабродовъ, развълнуванъ и сърдитъ. Оттогава насетне тѣхната задача е станала вече и ясна, и близка.

Последната нощъ преди сражението сж